

redőnyhúzó segítségével sikerül lepiszkálnia a hálót meg a labdát. A kedves öregurat megéltetik, mint az életmentőt a vízparton. Rá is szolgált az ünneplésre. Megmentette a kislányok jókedvét, a felnőttekben való hitét, akik nem hagyják őket cserben, segítik, ahol csak lehet.

1932. április 29, péntek, 4. old.

A pesti utca

A templom bezárt kapumélyedésébe egyik utcai árus asszony kifektette kisgyermekét. Pöttyös, fehér batiszthuzatú párnát tett fejcsékéje alá, puha fekhelyet készített neki, s be is takarta afféle keleties mintázatú, szegény emberek otthonában gyakran található kasmírkendővel.

A fiúcska elaludt a fülledt-meleg koradélutánban. Szőke haja aranyos gyűrűkben göndörödött nyugodt, rózsás arcocskája körül, s a délszakias tűző nap egy sugara glóriát vont feje fölé.

A járókelők lassan lépdeltek el mellette. Áhítatos szeretettel tekintettek rá.

•

A változott idő sok ember életét bolygatta meg gyökerében. De az ember szívós. Nem adja meg egykönnyen magát. A megtépázottak újra felemelik fejüket, élni kezdenek. Hihetetlen, hogy mi mindennel próbálkoznak nálunk az emberek. Különösen a nők találékonyak ezen a téren. Új sapka-, sál- vagy zekedivat mutatkozik, egyszerre ezrével horgolnak, kötnek, kézimunkáznak, s elárasztják vele a várost. Olyanok, akik valaha sokat utaztak külföldön, a maguk multságára, régi tapasztalataikat hasznosítva – néhány pengőért –, csomagolásra ajánlkoznak. Költözködő otthonok szakszerű csomagolását, téli ruhák elrakását is vállalják sokan. A meleg időben gombamódra nőttek ki az úgynevezett fagylalt-szalónok. Szerényebb igényűek még ma is pattogtatott kukoricát árulnak az utcasarkokon. Kártyaszobák, kisebb-

fajta női klubok váltogatják-cserélgetik gazdáikat. Ismerünk olyan úrinőt, aki nemrégiben még saját előkelő gépkocsiján, kocsivezetővel utazta be a külföldi fürdőhelyeket, s ma egylovas kordén vagy harmadosztályú vasúti kocsiban járja a falvakat, tanyákat, s a harisnyaszárba vagy ládafiába rejtett arany- és ezüstpénzeiket, régi vagy törött ékszereiket vásárolja meg a falusiaktól, s csekély haszonnal adja tovább a kereskedőnek. Nem édektelen, hogy a németajkú falvakban akad a legtöbb ilyen drágaság, és hogy gyakran kerülnek elő Mária Terézia vagy József császár korabeli tallérok is a harisnyaszárból vagy ládafiából.

•

Manapság a mozi, a rádió korában – úgy látszik – a tudományos tolvajnyelv is közkinccsé vált. A villamoson halljuk, amint fiatal parasztlegény, kendős falusi nénikének mondja:

– Hisztérikus egy nő az a Boris. Nem illik az a mi családkba.

•

A mai kor sok régi szokást levetkezett. Az utca sem az a zárt, merev terület többé, mint valamikor volt. Leomlanak a válaszfalak. Ma már tudjuk, hogy körülbelül mindannyian egyforma vágyakkal, indulatokkal, érzelmekkel járkalunk a világban. Nem akarjuk másnak mutatni magunkat, mint amilyenek vagyunk, s nem vagyunk többé oly szigorúak sem önmagunkhoz, sem másokhoz. Ma már lépten-nyomon esznek az emberek az utcán, olvasnak, veszekednek. Láttunk egy fiatal nőt, aki az utcán kicsavarta töltőtollát, a levélpapírt a körúti ház falának támasztotta és írt-írt rendületlenül ...

-i.

1932. május 29., vasárnap, 8. old.